

Interview met Dr. Paul Deryckere

Aankloppen in de Tieltsestraat te Hulste, bij de 89 jarige dokter Paul Deryckere voor 'n interview is voor ons beiden 'n onvergetelijke ervaring geworden. Ik ben 'n verteller, zei hij en inderdaad, als vanzelf kwam er 'n stroom van heerlijke herinneringen op gang.

Dokter, gewoontegetrouw, eerst wat persoonlijke gegevens?

Geboren op 14 september 1924, woonde ik bij mijn ouders in Wingene in 'n gezin van 6 kinderen.

Vader was 'n zelfstandige die dierenhuiden opkocht bij de boeren en ze dan aan de man bracht bij de leerlooiers. Hij was erop gesteld dat zijn kinderen na de lagere school ook het middelbaar onderwijs zouden volgen. Dat was in die tijd nog niet de algemene regel. Zo kwam ik terecht in het college van Tielt. Als intern heb ik daar gedurende 6 jaar de toen geldende strenge discipline mogen ervaren. Daarna ging het richting Leuven om me te bekwamen tot arts.

Geen problemen gehad als jonge man tijdens de oorlog?

Even toch! In 1944 heb ik enkele maanden moeten onderduiken, maar toen was het einde van de oorlog daar en was ik weer 'n vrij man. Nadien ben ik gehuwd met Standaert Gerarda en kregen we samen 7 kinderen.

Hoe ben je eigenlijk in Hulste terecht gekomen?

Ik heb altijd iets gevoeld voor het landelijke leven. Tijdens mijn stage in 1951 te Brugge vernam ik dat de bejaarde dokter van Hulste overleden was. Men gaf me de raad om eerst eens op verkenning te gaan. Ik wist toen nog niet waar Hulste lag maar mijn eerste kennismaking met het dorp nam alle twijfels weg. Hulste had alles van 'n rustig, landelijk dorp. Overal vriendelijke mensen die toen buiten voor hun deur op de stoep zaten te keuvelen. Het was zomer en de televisie bestond nog niet. De straten waren toen nog geplaveid met kasseistenen en ze moesten niet onderdoen voor de beruchte kasseistroken van Parijs-Roubaix. In elke straat waren er 1 of meerdere cafés. Hulste, daar moest ik zijn! Maar het was even slikken toen 'n cafébaas mij zei dat er in Hulste geen enkel huis te huur stond. Lang moest ik niet zoeken voor 'n oplossing, Als jonge sprinkhaan mocht ik mijn intrek nemen in 'n kamer van het bejaardenhuis in de Kasteelstraat. De ingang was langs de garagepoort en boven was mijn praktijk.

Heeft die beginperiode in Hulste van u enige aanpassing gevergd?

Helemaal niet! Vanaf het begin werd ik in de dorpsgemeenschap opgenomen als 1 van hen. Blijkbaar was men blij dat er in het dorp weer 'n dokter was. Bovendien kon ik rekenen op mijn aangeboren liefde voor de natuur en in het bijzonder voor de duiven. Zo kwam het dat de ruime kring van de duivenmelkers weldra ook mijn vriendenkring werd. Toch was het voor mij even wennen aan het plaatselijk gebruik van lapnamen. Om bijvoorbeeld bij de Vanpaemels te geraken moest ik vragen naar de Schoepiets, de Noreilles waren de Schapers en de Naessens waren de Dekkers,... Ik moest dus bij de pinken zijn als ik 'n naam van 'n patiënt moest schrijven op 'n ziekenbriefje en in mijn administratie.

In je praktijk als dorpsgeneesheer heb je beslist 'n geweldige evolutie in je vak meegemaakt?

Voor de mensen van Hulste was en bleef ik mijnheer den dokter. Die moesten ze hebben als er iets scheelde. De kliniek of de specialist, daar hadden ze echt 'n hekel aan. Dit betekende dat men er als arts alleen voor stond. In veel gezinnen verbleef ook 1 of beide ouders.

Zelfs voor een alleenstaande was een verblijf in het rusthuis nauwelijks bespreekbaar. Vaak waren er bevallingen ten huize, meestal 's nachts, met de vrouw in bed en ikzelf wachtend met de man in de keuken, met 'n fles "Elixir d'Anvers", pratend over de duiven of sport, om de lange uren te milderen, tot het moment aangebroken was. Geslapen of niet, 's morgens om 8 uur moest de praktijk terug open. Breuken, wonden en diverse aandoeningen moest ik verzorgen met 'n beperkt gamma medicijnen. Gelukkig kon ik vanaf het begin beschikken over penicilline. Als ik dan toch beroep moest doen op 'n specialist, deed ik er goed aan hem te vragen om met mij tot bij de zieke te komen. Ik heb zelfs eens meegemaakt dat ik 'n patiënt, die door een auto aangereden was, met een vermoedelijke schedelfractuur (bloed uit linkeroor) in allerijl naar de kliniek voerde en dat men mij 's anderendaags verwittigde dat hij er niet meer was. Ik trof hem bij hem thuis aan op zijn hofstedeke, gezeten voor zijn deur met 'n pijpke in de mond. Hij was weggelopen uit de kliniek. "Ze zullen zij me er niet houden omdat er een beetje bloed uit mijn oor loopt" was zijn antwoord. Heel belastend tijdens mijn beginperiode was de primitieve manier van communiceren. Bijna niemand had telefoon en voor om het even welk ongemak kwam men bij mij thuis aanbellen. Gelukkig kon ik rekenen op mijn vrouw die dag en nacht paraat stond om hen op te vangen en met goede raad bij te staan.

Nu nog 'n slotbeschouwing. Wat draag je in je hart mee als vrucht van die vele ervaringen .

Ik kan dat simpel samenvatten: dankbaarheid ... jegens de mensen van Hulste met wie ik lief en leed heb mogen delen en ook jegens mijn lieve echtgenote, moeder van onze 7 kinderen, zonder wie ik nooit had kunnen realiseren wat men van 'n warme meneer den dokter mag verwachten.

Dokter, wij danken U, ook in naam van onze vele lezers, voor dit aangenaam en spontaan gesprek dat U ons hebt willen toestaan.

Jacques Verstraete & Marcel Callewier

Weerspreuken

Juli 2013

- * Geen zomer zonder buien.
- * Heeft het op Sinte-Godelieve (6/7) geregend, dan zijn de tuinen gezegend.
- * Komen de vissen naar boven, is er schoon weer te beloven.
- * Met Sinte-Margriet (20/7) droog, zes weken zon in het oog.
- * Bouwen op Sint-Anna (26/7) de mieren hun hopen, de winter zal niet zacht verlopen.

Augustus 2013

- * De eerste augustusweek verhit, wacht ons een winter lang en wit.
- * Vliegt de zwaluw laag over de weide, verwacht hij regen aan zijn zijde.
- * Kwaken de kikkers eensgezind, komt er vast weer met hoge wind.

